

махалата се грижат за всеки нов член още преди да се е родил, като налагат и следят бременната да ги спазва. Сред циганите/ ромите от Старозагорско е широко разпространено схващането, че жената не трябва да казва веднага, че „не е празна“. Добре е това да стане след като детето мръдне в утробата ѝ. При кардарашите първа научава за събитието свекървата. При останалите това е съпругът, който от своя страна казва на майка си и на домашните. И след като се разпространи новината, бременната продължава да работи досегашната си работа, но вече се пази. „О-о-о, като станах тежка на работа пак ходими – женими, копейми, туй време като стани. Дърва сме домъквали от гората с въжето. Наш'то беши трудна работа, да ти кажа“ (ж., 82 г., копанари, с. Семерджиево, Русенско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 144). В отделни семейства тя е освободена от всички домашни задачи. Те се поемат най-често от жена на нейната възраст – сестра или зълва. Това се прави не само бременната да бъде предпазена, а и заради определени представи и суеверия. Тя не трябва да вдига тежко, за да не пометне. Трябва да ходи често за вода и да пие от дланите си. Вярват, че както бързо се изтича водата от ръцете ѝ, така тя ще роди бързо и лесно. Не трябва да минава през въже или верига, за да не се увие пъпната връв около врата на бебето и да се задуши. Пази се да не я видят, ако открадне нещо, защото може несъзнателно да се пипне по тялото и да остане „нишан“ на детето с формата на краденото. Не трябва да върви пред стари хора по улицата, а винаги след тях (тракийските калайджии не могат да дадат обяснение на това – така помнели от по-възрастните). Навсякъде се забранява да присъства при раждането на друга жена, защото половината от болките ще преминат към нея. Позната е и забраната да ходи при мъртвец или на погребение, тъй като бебето ще е жълто. Ако починалият е много близък и е наложително да го види, тя си връзва червен конец и го носи докато сам падне.

Сред турските цигани (Силистренско) бременната жена спазва забраната да се къпе след залез слънце. Вярват, че по това време излизат зли и вредоносни за хората сили, наречени „су переси“ – водни духове, вампири. „... И аз като бях бременна баба се ми казваше: „няма да ходиш на чешмата късно за вода, „су переси“ има там“ (Съботинова 2002: 67). Бременната грастарка не бива да излиза след залез слънце, за да не се разболе.

През тези месеци голямо е желанието *да се разпознае полът* на детето. Гадаенето се извършва от най-възрастната жена в семейството. „Зърното на циците черно ли е – момиче ѝ, розово лий – мон'че... По задника. Ако е момичи, задникът ще бъде голям, ако е мон'че ша бѣди остър корема и задник няма. Ако има петна по лицето, излиза момичи, пък ако е момче, чисто ти и лицету“ (ж., 82 г., копанари, с. Семерджиево, Русенско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 92). Фичерките тайно слагат в двата различни края на леглото нож и ножица и наблюдават къде ще